

spreken van 'vakvereinigen' en 'sociale werken', precies gelijk de socialisten, zeggen de boeren bij ons, ze preeken over de koppen van de menschen heen, en dan zijn ze verwonderd dat er 's zaterdags in den namiddag zoo weinig zondaars aan hun biechtstoel zitten. Wanneer ze de kinderen op straat ontmoeten zullen deze wel zeggen: 'Geloofd zij Jesus Christus!' – ook al wat nieuws ('t komt van de nonnen)! – maar de kleinen komen op straat niet meer op hen toegevlogen voor een cent om bollekens te koopen. De groote menschen nemen wel hun klak af, zeggen onder mekaar 's zondags na de mis: 't Ziet er ne sermante kadee uit, de nieven onderpastroêr, en zoe schrikkelijk geliêrd!' maar ze zullen zich wel wachten op straat joviaal op hem toe te stappen om te vragen hoe het met de gezondheid is, ze zullen in den bamistijd of rond Paschen geen kermenaaien of pensen naar de pastorij durven brengen, en aan die onbegrepen profeten zullen ze niet hun hart gaan blootleggen zooals dat vroeger gebeurde.

Spreekt met de menschen van Sichem over pastoors, en ze zullen u met een filozofisch gelaten hoofdschudden antwoorden: 'Lak as Munte-zoaliger zoê zèn d'r den dag van vandoag gien pastoêrs ne miêr!' hetwelk voor niemand een afkeuring inhoudt, maar enkel de vaststelling is dat de tijden veranderd zijn.

Neen, Munte zullen de menschen van Sichem zoo gauw niet vergeten. Daar is er geen in mijn dorp of hij zal u een woord, een klein feitje, een grapje van niemendal kunnen vertellen dat hij persoonlijk van Munte weet, en elk bewaart dat in zijn hart als een der dierbaarste herinneringen uit vroeger tijd. En niet dat Munte zoo bijzonder slim was, och neen, 't was maar een simpele mensch lijk iedereen, hij had zijn goede en zijn kwade kanten, en hij liep ook al wel eens iemand tegen de kar. Wat hem zoo bemind gemaakt heeft was dat hij zoo op en top Sichemnaar was geworden, zoo Sichemsch als er maar iemand zijn kan. Hij sprak juist zooals de menschen bij ons spreken. Hij was een duivenmelker en een vischer. Zat het jong volk 's zondags tusschen vroegmis en hoogmis aan de Demerbrug, dan kon hij daar gerust een uurtje gaan bijzitten om te kijken naar de fameuze duiven van Lewie uit den Grooten Molen, en hij kende de kubbers en duivinnekens, de prijswinnaars, de jongen en de ouden zoo goed als iemand van den hoop.

Wanneer Dooven Dries en Do van Belders 's voornoens hun palingsnetten gingen ophalen, stond Munte erbij. Hij hield van muziek en blijheid in het dorp. En als 't kermis was wandelde hij langs de straten, praatte met de menschen die voor hun deur hun pijp zaten te rooken, om te vernemen of er niet ieverans gevochten of gewallebakt was en of er ook stadsvolk op de kermis was gekomen; hij bleef staan voor de tenten waar de jeugd aan 't dansen en aan 't flikkeren was, en de menschen konden